

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11193

A LIBE BAM YAM

Note Lurye

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מאמני-ביבליאָטעק

נאָטע לודיע

א ליבע באמ יאמ

№ 83

פארלאג „עמעס" מאַסקווע 1938

נאָטע לוריע

א ליבע באמ יאמ

—
ניט דערקענט...

פארלאג „עמעס“, מאַסקווע 1938

Printed in Soviet Union

Редактор — Л. Гольдберг.
Техредактор — А. Фридкин.
Корректор — А. Хармац
Сдано в набор 17/XI-37 г.
Подписано к печати 4/I-38 г.
Формат бум. 60×92^{1/32}. 1 п. л. „Эмес“ № 144.
Уполном. Главдига РСФСР Б—33462. Тираж 5000.

Тип. изд-ва „Дер Эмес“, Москва, Покровка, 9.
Зак. 988

א ליבע באמ יאמ

גאָכ דער ארבעט האָט האָדיע הורמאן זיב געלאָזט
אפּן האַלב־ווילדער פּליאָזש אינעם עק שטאָט. ער איז געווען
עפּוואָס אומרויט, אינערלעך צעכוימעט, אליינ קלאָר
ניט וויסנדיק פּונ וואָס: צי פּונ דעם, וואָס ס'האָט זיב איז
הינט סאָפּאָלסאָס אינגעגעבן צו באהערשן די געזע
פרעזע. מאשינ, צי פּונ דער באגעניש, וואָס ס'שפּיט
איז באלד פּאָר. ער איז איצט געווען זיבער, און זי וואָרט
זיין האָרט אפּ איז באַטש יי האָבן צווישן זיב ניט אָפּ.
גערעדט. גאָכ מער: זיי האָבן ביז די לעצטע טעג זיב גיט
געטענט, און פּאָר די פּיר־פּינט. טעג, וואָס זיי מרעפּן זיב
דאָרט, האָבן זיי צווישן זיב קיין וואָרט ניט געהאט אויס.
גערעדט.

דער האַלב־ווילדער פּליאָזש איז עק שטאָט איז ארום,
גערניגלט געווען מיט אונטער־עשוועקטע הויכע געלבלעכע
בערג. מיט צעשפּאַלמענע, ווי פּונ א דונער, זינען די בערג
געשטאנען עפּוואָס אינגעכוינגן איבערן יאָר, און ס'האָבן
דאָ און דאָרט ארויסגעשטארצט גרויסע אשטיינער, געלע,

אָנגעשפּאַלשענע, אָט, אָט—וועלן זיי זיך אָפּרעיסן, אדאָס
פאלן און אלץ פארשייבן.

אונטן אפן זאמר, אפ די ארומגעשליפענע שטיינדלעך
זינען איך פארשיידענע ערמער געשטאנען פישער, שויפלעך,
ס'זינען געלעגן צעוואָרפן געצן, וואָס האָבן זיך געמריקט
אנטפעגן דער בלענדנדיקער זון.

אפ דעם דאָזיקן האלב-ווילדן זעמוקן פליאזש, וווּ ס'האָבן
זיך אמעריסמן געייסקט פישער און ס'האָבן זיך געבאָדן
די איננווינער פון די ברעניקע יאמ-סאלופעס, און זיי
געלעגן איינע אליין, כאמ כאמע וואסער, נאָך נאָך
א יונג, א שלאגס און זייער א בלאַנד מיהל. מיט די פרוי
לעסע שטיפעדישע אויגן האָט זי זיך אלע ווילע אויסגעקוקט
אפ די בערג, וואָס האָבן זיך געהויבן איבערן פליאזש, אפ
די סליינגע וועסע פישער-כאלופקעס, וואָס האָבן זיך
ארויסגעזען צווישן דעם באהניקטן שווערן גרויסן, ווי זיי
וואָלט דאָס וועלן אפ לאגן, לאגן באהגעדענקע.

צופוסנס האָט ווייט, ווייט, גיט צו פארשאפן מיטן אויג,
זיך דויק געבלויבן דער יאמ, און ס'האָט געמראָנג פון
דאָרט מיט קילבלעכער אָפגעפרישטער לופט, מיט גע-
זאלצנט, מיטן באקאנטן גערויך פון סקומבריע און האָט
זיך אויסגעמישט מיט די ייטארקע רייכעס פון די דער-
כעזקע באדינגווייטן, און ס'האָט איר פארשאפט דעם
אָטעם. — גיין, זיי האָט נאָך איך ערגעץ אזא שיינקעט גיט
געזען.

זי איז געלעבט אויף געהאלטן אינעם אייגן ארומקוקן זיך אפ
די בערג, אפ די שופלעך, אפ די יאם, אפ די ארומגעברוינג
סע, געזונטע, ברייטפלייציקע פישער...

ס'איז שוין געווען נאך האלבן טאג, ווען דאָרען האָט
זיך אינעם וועט: אָנצוג ארץפּנעלעאָזם מיט דער קרומער
אויסגעטרעטענער סמעזשקע בארג-ארץ, וואָס פירט צום
יאם, גייענדיק, האָט ער זיך אינעם אלע זייטן אומגעקומט,
געזוכט זי. ואויב זי איז הינט ווידער דאָ, האָט ער גע-
טראכט, — איז אַ סימבאָל, אז זי ווארט אפּ אים, דעמלט
וועט ער צוגיין צו איר. עס האָט אים נאָך באוואונקט,
אַמער איז זי גיטאָ. עפּשער איז זי מער גיט געקומען.
נאָך ער האָט זי באלד דערזען. זי איז געלעבט גיט וועט
פונעם וואסער, אויסגעצויגן אפּ די שטיינדלעך. איר אַרומ-
געברוינגטער שטענפער קערפער האָט גענלאָזט אנטקעגן
דער זון און געאַטעמט מיט פולער מיידלשער קראפט. ער
האַט גיט באוויזן מאכט עטלעכע טריט גידעריקער בארג-
ארץ, ווי זי האָט זיך אומגעזעצט, פונקט ווי זי וואָלט
דערשפירט, אז ער גייט, און זיך אומגעקוקט אהער, צו אים.
דאָרען האָט דערפילט, ווי די מוואליעס פונעם יאם
האַבן זיך אָנגעקלאפט אָן זיין הארץ. ס'איז אים געוואָרן
עפעס שווער אינגליך — וויער ברינג.

— איצט זעט ער, אז זי האָט געווארט אפּ אים... זי
איז אים אזוי קענטלעך. ער וועט באַהן, פאַרבנגייענדיק,
זיך אָפּשטעלן לעבן איר.

נאך ער האָט זיך נישט אָפגעשטעלט, ער איז און אומ-
דווקער, פארטשעפענדיק זיך אָן די שטיינדלעך, פארבנ-
גענאנגענע הארט לעבן איר און זיך געזעצט דאָ דערבן,
אויב באט ברעגן. ער האָט איצט געהאט פארהויסן, וואָס
ער האָט זיך נישט אָפגעשטעלט...

דער יאט האָט זיך אנטקעגן איבערנע:אָסל איז קאָלער,
ליי פארבן. דאָרע האָט נאָך דעם יאט קיינמאָל נישט געזען
אזוי שיינ. אָס האָט ער, דער יאט, אויסגעזען בלאָזלעך,
אָס ווייט, אָס ווייט, באזילבערט. איבערן יאט, נידערוס, איז
בער די וואסער, דאסוועטן, האָבן זיך געמאָגן פריילעכע
ווייטקלאָרע מענעס. ווייט, סאמע באט האָרוואָגט, האָבן
זיך געהוידערט פליינינגער, בלוינגע שיפלעך, איז ס'האָבן
דאָ און דאָרט געבלענדט אנטקעגן דער זוג ווייטע זעגלעך.

אסן פליאוש האָט ימען געמומלט. קינדער האָבן זיך
געוואָרפן אין וואסער, געשפריצט, געלאכט. ער האָט נאָך
קיינמאָל, דאכט זיך, נישט געהערט אזא שיערן געלעבטער.
ער איז געזעסן אנטקעגן יאט און געפילט זי נישט ווייט
לעבן זיך, ווי זי ליגט אָנגעשפארט אפ די שטיינדלעך,
זייער אַ בלאָדע, מיט פריילעכע שטיפערישע אייגן.

— וועד איז זי, — האָט ער זיך געמאכט, — פארוואָס
קומט זי שטענדיק אליין... וועגן ער ווייט, וועד זי איז,
וואָלט ער ציאנגאנגען צו איר.

איינמאָל האָט ער באמערקט, אז זי האָט געהאלטן א
קינגאזשורמאָל.

— וי איז אן ארטיסטן, — האָט ער באשטימט, — יאָ.
זיכער. זי איז אַ קינאַ-ארטיסטן. — איצט איז אים קלאָר...
ער האָט זי געוויס געזען אינאָ אַ פּילם...

זי האָט גערייכערט... ער האָט אויב אָנגעהויבן אָפּטער
רייכערן. עפּשער וועט איר אויספעלן אַ פּאַפּיראַס אָדער
זי וועט האַרפּן פּענעל. מיידלעך פּראָגנאָר האָבן זעלבן מיט
זיכער שוועבעלעך. ער האָט באַמערקט, ווי זי פּלעגט זיך אָפּן
ווערן צו דערבייגע אומבאַקאַנטע נאָך אַ שוועבעלעך אָדער
זי איז פּאַשעט צוגענאַנגען, זיך אָנגעבויגן און צוגערייכערט.
נאָך צו אים האָט זי זיך זיך געווענדט.

— פּאַרוואָס נאָך ער ניט צוגיין צו איר... ער וואָלט
נאָך וועלן וויסן, ווער זי איז... ופּאַרוואָס סימס זי אַדער
יעדן פּאַן אליין, ווי זי וואָלט זיך אָפּגעדרעט... וווּ האָט
ער זי געזען...

נאָך וויבאַלד ער האָט באַ דער ערשטער באַגעגעניש
מיט איר ניט אָנגעהויבן ריידן, איז איצט אים שוין גע-
ווען אַ סאַך שווערער.

אויף איז גענאַנגען פּאַן נאָך פּאַן. ער איז געוואָרן אלץ
אומבאַקאַנט, געאַרבעט מיט מער אַימפּעס און גלויב נאָך
דער אַרבעט זיך געלאָזט אויסער שפּאַט, צום יאָמ. ער
האַט געפּילט, און זי ווארט שוין דאָרט אַפּ אים.
איז דוּמפּאַן איז ער אַזעס אפּן פּליאזי אַ סאַך פּרונע
ווי שפּענדיק, חטט געט ער צוגיין צו איר, האָט ער באַ-
שטימט.

נאָר וועג ער איז אָנגעקומען אפּן פּלואוּש, האָט ער זי
 ניט געמראָפּן. ער איז צעטהמלט געבליבן שטיינ, זיב
 ארומגעקומט, ווי ער וואָלט פּאַרלאָרן עפעס אַ מערע זאכ.
 ער האָט זי געזוכט צווישן דעם אוילעם, וואָס איז הינט
 געקומען מער ווי שמענדיק, נאָר זי האָט זיב איבערגעצ
 ניט געזען. ער האָט זיב אַ וויילע אוי ארומגעדרויט איג
 גאָדעם פּאַרנומען איר שמענדיק אָרט כאַם סאַמע וואַ.
 ס'ער, האָט אָרט, וואָס איז אים געווען אזוי מער.

שפעטער, נאָך האַלבן טאָג, האָט ער זיב אומגעקערט
 אונ מיטאמאָל דערזען זי, ווי זי לאָזט זיב אראָפּ פונעם
 באַרג. אים האָט זיב געוואָלט פאַר פרייד זיב אויפהייבן
 איר אנטקעגן, נאָר ער איז געבליבן זיצן אפּן זעלבן אָרט.
 זי האָט אים, קאָנטיק, אויב באלד באַמערקט, פאַרוואָרפּן
 עשוואָס די האָר אפּ הינטער אונ מיט פאַרקלענערטע
 פרייט זיב אראָפּגעלאָזט פונעם באַרג.

זי איז אַ שלאַנקע אינאנצן איג וויסן, דורכגענאנגען
 פאַרבן דעם אָרט, וואָס זי פלעגט שמענדיק פאַרנעמען.
 איצט איז ער דאָרט געווען. זי האָט פונ דער זיט אפּ
 אים אַ קיג געטאָן, פאַרביסנדיק די אונטערשטע פּולבלע.
 כע ליב, ווי זי וואָלט וועלן איננהאלטן דעם שטייבל, איז
 אַפּגענאנגען נאָך אַ פאַר פרייט אונ דאָ דערביי זיב אוועק.
 געזעצט.

דאָדיע האָט גאָרניט באַמערקט, און זי האָבן זיב פאַר,
 ביטן מיט די ערטער. ער האָט איצט שיינ מער גאָרניט

געוואָלט. ס'איז אים געווען גענוג, וואָס זי איז דאָ.
דער טאָג איז געווען אַ הייסער. די זון איז געשטאנען
סאַמע איבערן קאָפּ, ס'האָט געבלענדט אויף די אויגן. כאָטש
יאָט איז געווען פּול מיט מענטשן — פּישער, וועבער,
קינדער. זיי האָבן זיך האַלב-גאַקעטע, שטאַרק אַרומגע-
ברוינגען אַלע ווילע געוואָרפן אין וואַסער, אונטערגעטונקט
זיך, ווי זיי וואָלטן וועלן באַהאַלטן זיך פּונד דער זון, לע-
שפּריצט איינע אַפּ די אַנדערע.

דאָדע האָט געקוקט אַפּ די אַרומגעברוינגענע זיסקול-לע-
בער פּונד די פּישער, אַפּ די גאַקעטע געשיקטע קינדער,
וואָס זענען איינע נאָך די אַנדערע פּלינק געשפּרונגען פּונ-
ד די פעלדזן אין יאָט אַרעין, און אַלץ געטראַכט וועגן איהר.
— אַ מאָדע זאָב... ער זעט דאָך, אַז זי קומט אַהער
צוליב אים... און זי פּילט דאָך מיטאַממע דאָס זעלבע.
זיי באַגעגענען זיך אַזוי שוין ווער ווייסט וויפּיל טעג,
פּונקט ווי זיי וואָלטן צווישן זיך אַפּריידן, און צוגיין צו
איהר קאָג ער גיט...

שפּעטער האָט דאָדע זיך אומגעקוקט און באַמערקט,
אַז דער יאָט איז מיטאַמאָל געוואָרן בלויער, טונקעלער.
אָנטקעטן איז אַ האַלבער הימל פאַרלאָפּן געווען מיט
כּוואַרעס.

— ס'זאָל כאָטש גיט אַרויס קיין רעגן...
ער האָט זיך אומגעקוקט אַפּ דעם מיידל, ווי ער זאָל
שוידע האָבן, אַז זי זאָל גיט אוועקגיין.

האָס מיידל איז זוי פרוער געלעגט אויסגעצויגט אפּ די
שמיידלעך איז מיט א פארהויבענעם קאָפּ געקוסט רויק
אפּ די שווערע במאדעס, וואָס האָבן זיך גערוקט אלע זע.
ענטער אהער אונט אָנגעוואָרפּן א מאָדנע דראָענדיקע
פונקלעכע אפּן פליאזש, אפּ די דער, אפּן יאמ, אפּ די
בענטשט.

— ס'וועט, דאכט זיך, זיג א שטורעם, — האָט עמע
צער זיך דערבט אָפּגערופּן.

באלד איז דער יאמ געוואָרן שטארק מונקל. עד האָט
זיך אָנגעהויבן אומרוק צעבוטענע. די מעוועס האָבן דער
שראָקט זיך גענומען אדונדרייען, שיר גיט ארויפלווענדן
איינע אפּ די אנדערע.

ס'איז געוואָרן קילבלעב. א רויטער פלאמיקער בליצ
האָט, ווי א שטיק פיער, הורכגעשניטן דעם שווארצע
וואָרענעם הימל, אונט ס'האָט זיך פונ ערוועט, פונ היגמער
די בערג, דערקעלכט א שווער דונערן.

— ארום אונט ארום אפּן פאנאדערהגעוואָרענעם האלבו
וויילדן פליאזש האָט זיך אויפגעהויבן א טומל. מע איז
איינע נאָך די אנדערע מיט א געשרי, מיט א קווימשערע
גיב ארויסגעלאָפּן פונעם יאמ, גענומען זיך אָנטאָן.

— פונקט הינט איז א דאָמאָ האָט עס אָנגעטראַגן...
דאָיען האָט זיך גיט געוואָלכט, זי זאָל אוועק. — עפשער
וועט עס גאָר באלד הורכגיין, גאָר ס'האָט אלע אָפּטער
אונט שווערע אָנגעהויבן דונערן. ס'האָט געבליצט. דער

יאמ האָס זיב געבויםעם, ווי ער וואָלט וועלן ארויס פון די ברענג. דער סומל אפן פליאזש איז געוואָרן שטארקער. קיינער האָס זיב שוין ניט געכאַרן. די פישער, שיפלעך זיב גען אנליק געשווימען צום ברעג. מע האָס געשרייען איינע צו די אנדערע, געעלט גיכער זיב אָנטאָן. ס'האָס אָנגא- הייבן שפריצן א געדיכט דרייבנע רעטרל.

— פארפאל... ס'וועט שוין רעגענען...

דאָרע האָס זיב שוין געוואָלט אָנטאָן, נאָר ער האָס מיטאמאָל באמערקט, אז דאָס מיידל האָס זיב רויק אופגעחויבן, גענומען אירע זאכן איז פאמעלעך, ניט גיב זילט, אונטערן רעגן צוגענאנגען צו אן איבערגעקערט שיפל און אונטערעלייגט זיי אונטער דעם. —

אליין איז זי געבליבן זיצן אָנגעשפארט אפן שיפל מיט דעם פאריסענעם יונגן בלאָדן קאָפּ צו די כמארעם, וואָס האָבן געהאלטן איג אייג הונערן.

אפ דעם האָס ער זיב אינאנצן ניט געריכט. ער האָס זיב אומגעקוקט אפ די וואָלקנס און האָס אופגעצייטערט. דער באצער הימל איז געווען שווארץ און אופגעלאָפן. ער האָס אינדערהיב גענומען זינע זאכן איג זיי אייב אונ- מערגעלייגט דערבין אונטער א צווייט שיפל.

דער רעג האָס אָנגעהויבן גיין שטארקער. ער האָס קרום געשמיסן מיט פולע, שווערע סראָפנס איבערן יאמ, איבערן פליאזש, איבער די שיפלעך, איבער די מענטשן. פוג אלע זיטן האָס זיב געטראַגן א געשריי און א קווי-

משערני, מע איז האלב-אַנגעמאָנענע געלאָפֿן באַרג אַרום.
דער געשריי, דער פּוסל האָט זיך צוגויפֿגעמישט מיט די
דונערן, וואָס האָבן געפלאַצט כאַמע איבערן קאָפּ, מיטן
נערויש פֿונעם שמיטטיקן רעגן.

איז אַ ווילע אַרום, און דאָרע האָט זיך אומגעקוקט, איז
אַפֿן פֿלאַזש שוין קיינער ניט געווען. זיי זענען אומבאַ-
מערקט פֿאַר זיך אליין געבליבן זאלבעצוווייט. דער רעגן
האָט שטאַרק געשמיטט מיט קאלטע פּראָפֿנס איבערן לעב, וואָס
איז געווען אָנגעגליט פֿונ דער זון, און ס'האָט אויך
דורכגענומען אַ צימער.

דאָרע איז געשטאַנען אונטערן רעגן, פֿונ דער זעם זיך
אומגעקוקט אפֿ איר, ניט געוויבט וואָס צו טאָן. עפֿשער
צוגיין. נאָר זי האָט אַהער ניט געקוקט. זי איז ווי פֿרוער
געזעסן עשוואָס אָנגעשפֿאַרט אָן דעם איבערגעקערטן
שיפֿל און געשמויכלט אַנטקעגן דעם רעגן, וואָס האָט גע-
שמיטט איבער איר, ווי זי וואָלט דערפֿון שטאַרק פֿאַרנע-
ניגט געהאַט.

דאָרע האָט געפֿילט, און ער וועט צו איר ניט צוגיין.
ער ווייסט אליין ניט פֿאַרוואָס. ס'איז אים געוואָרן קאַלט,
ס'האָט באַ אים אויך אָנגעהויבן צימערן דאָס לעב. ער
האָט ניט געוואָלט, און זי זאָל באַמערקן, און איז אַרענגע-
לאָפֿן איז יאָמ.

דער יאָמ איז געווען סונטאָג-גרוי. די גאַנצע אָנגעדלעכע
פֿלאַכ האָט זיך שווימיק געבולבעט אונטערן שלאָקס-רעגן.

אופגעלאָפּן און בלעזלעכ, געפלאצט און ווידער אומגע-
לאָפּן. פּונ די בערג האָבן זיך מיט אַ רויש געמראָגט אהער
שווימקע ריכטיקעס וואסער. דער רעגן איז געגאנגען אלץ
שטאַרקער, קלאפּנדיק איבערן יאמ. דאָרע האָט זיך אומ-
געקומט, געוואָלט זען, וואָס וועט זי טאָן, צו וועט זי זיך
אוועק...

זי איז איצט איינע אלייג געשמאנען אפן פוסט פאר-
בלויבענעם פליאוויש און געקוקט איז דער הייב אפ די
כמארעס. ס'האָט שטאַרק גערעגנט. באלד איז זי אויך
אריין אין יאמ. דאָס וואסער איז געווען קאלט. זי האָבן
זיך אומגעקוקט איינע אפ די אנדערע און, גיט אויסרויפן
דיק קייג וואָרט, זיך געלאָזט שווימען. זיי זינגען געשווי-
טעג גיב, קעדיי זיך אָנזוארעמען.

דער רעגן האָט געגאָסן אלץ שטאַרקער, ווי ס'וואָלט זיך
געעפנט אלע קוואַלן פונ הימל. ארום און ארום האָט
זיך גאָרנישט גיט געזען—גיט קייג שיפל, גיט קייג פון
שער. ס'האָט אויסגעזען, ווי די וואָלעס וואָלט זיך אָנג-
געשפארט אָן די הויכע שטיינערנע בערג, פארשטעלנדיק
די פייטער-כאלופקעס, אלץ ארום און ארום. זיי זינגען גע-
ווען זאלבעצווויט אינעם כמודעדיק יאמ. מער קיינער גיט.
זיי זינגען געשווימען אלץ ווייטער און ווייטער, ווי פאר-
מעסנדיק זיך, ווי זיי וואָלט וועלן איינער דעם אנדערן
אויבערוואָנגן.

שפעטער, ווען דאָרע האָט זיך מיטאמאָל אומגעקוקט,

הָאָם עַד בַּמְעַרְקָה, אִז דַּעַר בְּרַעַג אִיז גַּעבְלִיבֵנּוּ גַאָר ווּנַעַפּ.
אִזוּי ווּנַעַפּ אִיז עַד גַּאָכ קײַנמַאָל גִּיט גַעשׁוּנִימַעַנ. עַד הָאָם
זײַכ שׁוּיג גַעוּוּאָלֶט אױס־דֵרײַעַג צוּרִיק, גַאָר עַד אִיז גַעבְלִיבֵנּוּ
דַעַרשְׂרַאָקֵנ, ס'הָאָט אִימ אױש פֿאַרנאַפֿט דַעַר אָטעִמ. דָאָם
מײַדל אִיז דַעַר־בֵּי גִיט גַעוּעַנ.

עַד הָאָט, גִיט ווױס־נֵדִיק ווּאָם, עַפֿעֿט אױס־גַעשְׂרײַעַג אױג
זײַכ גַעלֶאָזט אַהִיג, וווּ זײ אִיז אָקאַרשֿט גַעשׁוּוּמַעַנ.

— וווּ אִיז זײ... — עַד הָאָם דַעַרשְׂרַאָקֵנ גַענוֹמַעַג שְׂרַעַנַע,
גַעוּוּאָלֶט אָנֶרױפֿן זײ באַם גַאָמַעַנ, גַאָר גִיט גַע־דֵאָכֶט דַעַם
גַאָמַעַנ. מױטאַמַאָל הָאָט עַד בַּמְעַרְקָה, וווּ אִיר קאַפֿ הָאָט
זײַכ בַּאױוּג אױבַעַרֿט וואַסַעַר אִיז אִיז צוּרִיק אַרְאָפּ. עַד
הָאָט זײַכ אַ ווּאָרַשֿ גַעמַאָג אַהִיג.

אױבַעַר דײ פֿאַרוּוּאָלֶקֶטֶט כַּעַד הָאָט גַע־דֵינַעַרֿט. ס'הָאָט
גַעבְלִיֿצֶט. דַעַר דַעַנֵּג הָאָט דױשִׁיק גַעפֿאַטשֿט אױבַעַר דַעַם
אָנֶנֶעבֿטוּרַעַפֿט יאַמ. עַד אִיז גַעשׁוּוּמַעַנ אַהִיג אױג גַעשְׂרײַעַנ,
אַלײַג גִיט דַעַר־נֵדִיק זײַג גַעשְׂרײַעַנ.

בַּאָלד הָאָט עַד זײַכ אִיז וואַסַעַר אָנֶנֶעשֿטױסֿן אַפֿ אִיר,
זײ אִיז אַרױס־גַעשׁוּוּמַעַנ פּוֹנַעַט וואַסַעַר סאַמַע לַעבֵּי־אִימ,
אַ טרײַסל גַעמַאָג דײ הָאָר, צַעשַׁפֿעַנ־נֵדִיק דײ פֿרײַלַעכַע,
שׂפּױפֿ־עֵרִישֶׁע אױגֵנ.

— אִיר הָאָט זײַכ דַעַרשְׂרַאָקֵנ? — הָאָט זײ גַעשׂמױכֿלֶט.
— כ'הָאָב גַעמײַנט... עַד הָאָט קױר אױבַעַרגַעבֿאַפֿט
דַעַם אָטעִמ.

— ס'אִיז מױר פֿאַשַׁעַט קאַלֶט גַעוּוּאָרַגֵּי, הָאָב אִיז זײַכ

אונטערגעמוקט... אונטן איז דאָס וואסער א סאכ וואָרע
רעמער... טוקט זיכ אונטער, — האָט זי פריילעך זיכ צו
איך אויסגעדרייט, ווי זי טאָלט גרייט געווען ווידער זיכ
אדאָפלאָזן אפּג יאמ־דעק.

— מע דארף ניט, — האָט ער זי אָנגעכאפט פאר דער

האַנט, — קומט צוריק, איצט איז נעפערלעך...

— אפּג ברען איז קאלט.

— מירן איבערקערן א שיפּל.

— איר וועט קאָנען?

— צוזאמען וועלן מיר איבערקערן.

זיי זענען ליב צוגעשוואמען צום ברעג, אוועקגעלאָפּן צו

א שיפּל, האלב איבערגעקערט עס, אזוי אז עס האָט פאר-

שטעלט דעם רעגן.

זי איז איצט געווען עטוואָס אַנגעבוּנגן ניט וועג פון

איך און, אונטערשטיבלענדיק, ארויסגעקוקט אפּן דרויסן.

— אָ, ווי עס גיבט, — האָט ער זיכ אָפּגערוּפּט, —

סיקאָן נאָך גיין לאנג.

— זאָל גיין... דער יאמ איז איצט וועגערלעך שייג, —

האָט זי גערעדט צום דרויסן, — כ'האָב איך נאָך קיינמאָל

אזא ניט געזען...

— ס'טרעפט נאָך א סאכ שענער. איך א שמודעם...

— איר באַדט זיכ רעמלע.

— זיכער...

— נו, יא... איר שווימט זייער גוט, — האָט זי שוין

גים ארפאנענומען די אויגן פון אים, — איר זינט געבאָרן:
געוואָרן באַם יאָמ?..

— גיין, — האָט ער זיך אָפגערוּפן, — דאָרט, וווּ איך
בין געבאָרן געוואָרן, איך האַלשקעס, איך קיין יאָמ גיט
געווען.

— איך האַלשקעס, — האָט זי זיך אַ כאַפּ געטאַן, —
ס'איז אַ ייִדישער בוכאַך?..

— יאָ, — האָט ער זי עמוּאַס צעטומלט אָנגעקוקט.
— ביסט פון האַלשקעס!?

איצט מיטאַסאַל האָט ער זי דערקענט.

פאַרכאַפּטע, איבעראַשמע פון דער באַגענעניש, האָבן זיי
זיך ביידע אַפגעהויבן געבליבן שטיין איינער אַנטקעגן
דעם אנדערן, גיט רירנדיק זיך פון אַרט.

— זע, ווי קומסטו אהער? — האָט ער נאָכדעם, קוים
איבערקאַפּנדיק דעם אָטעם, זיך אָפגערוּפן.

— אונט ווי קומסטו אהער? — האָט זי אים אַרומגענוג
מען.

זיי זינען געשטאַנען איינער אַנטקעגן דעם אנדערן אין
בערגעפולט מיט פרייד, די אויגן זינען געווען פול פון
פייכטקייט.

אַט, אַט וועלן זיי זיך איבערגיסן.

— זע, ווי דו ביסט אויסגעוואַקסן, — האָט ער אפּ איר

געקוקט, ווי אים וואָלט זיך גיט געגלייבט, איך האָט אין
זי, ס'אַראַ שיינ מיידל דו ביסט געוואָרן...

— אונ דו... ב'וואַלט קיינמאָל זיכ ניט געריכט.

— ווי קומסטו אהער?..

— וויפל, אז מיר האָבן זיכ ניט געזען...

— ב'האָב אָבער געפילט, אז דו ביסט מיר באקאנט...

האלטנדיק זיכ פאר די הענט, האָבן זיי, איבערשלאָנגן

דיק איינער דעם אנדערן, פארקאפט גערעדט, דערמאָנט

זיכ פארשיידענע זאכן.

זיך קינדווונן אָן האָבן זיי געלעבט א היים לעבן א

הויפ איז א קליינעם פארוואַרפענעם יודישן כוטאָד הא

לוישקעס. צוזאמען זייענ זיי ארומגעלאָפן באַהוועסע,

אריבערסענע, מיט נאקעמע פופקעס איבער די פאר

וואקסענע גערטלעך, איבער די וועגן, געקליבן שפענדלעך

און מיסט צום הייזן, געכאפט זשאקעס איז סאזשלאקע,

צונויפגעשארט פארשאַטענע זאנגען פאר די עטלעכע הי

נער, געשפּיט זיכ איז פערדלעך און געטרומט ווערן

גרויסע און בלעבן אפ ישטענדיק נאָענטע, שפארק

נאָענטע...

נאָך דער הארדיע, נאָך מאכנאָס פאָנראָם האָט מען זיי

זעקס-זיבניקדיקע פארנומען איז פארשיידענע קינדער-הי

זער. פאר דער ציט האָט זי שוין באוויזן ענדיקט איז

מאָסקווע אפ געאַלאָן איז וויינערט שוין עטלעכע יאָר

אפ א ווייטן צאָפן-אינדל, און ער איז א מערניקער, אר

בעט אפ א הייזן מאשינבוי-זאוואָר.

— זע, ווען האָסטו באוויזן ווערן א מעכניקער, האָט

זי איט א פריידיקע אָגעקוקט, ווי ס'וואָלט זיכ איר ניט
געלייבט.

— אונ וועג האָסטו באוויזן ווערנ א געאַלאָג...
זיי האָבן געקוקט איינע אפ די אנדערע אונ פאָדנע
געלאכט פאר ברויזנדוקעד פרייב...

— ווי זשע רופט מעג דוכ? — האָט ער זיכ מיטאמפּאַל
א כאפ געמאָג.

— כאנע.

— ריכטיק כאנקע...

— איג דוכ...

— דאָרע.

— דאָרע, — האָט זי אייב ארוםגעכאפט, — געדענקסט,

דאָרע, ווי דו האָסט מיכ אמפּאַל געשלאָגן.
זיצנדיק פארבאהאלטן פונעם רעגן דאָ, אינטער דעם
האלב, איבערגעלערטן שיפל, האָבן זיי זיכ דערמאָנט אָג
דעם ביפאָר, הערציילט איינער דעם אנדערן וועגן די
גרוסן וואָס זיי האָבן געהאט פונ דאָרט, דערמאָנט זיכ
פארשוידענע זאכנ, די בערגלעכ, די סאושלקע, די באלע
קעס, די פאליבאדניקעס, ווי זיי האָבן צוזאמען פאר
בראכט די פריכמע קינדער יאָרן.

— זע, א גליק, דאָרע, וואָס ס'איז ארויס הער רעגן, —
האָט זי געלאכט, — וועג ניט, וואָס מיט זיכ פאקע ניט
באנענט...

דעם זעלבן מאָג שפעט איז אַינז איז זי מיטן קיריער,

צונ אָפגעפּאַרן. דאָדע האָט זי באַגלייט צום צונג. דער
הימל איז שוין ווידער געווען די רובֿזוכטיק עלאָר. ס'האָט
געטרעגן מיט פּריוטקעט. אפּ דער פּלאַטפּאָרמ האָט גע-
שפּילט מוזיק. דאָדע האָט זיך ארוינגעדייט אפּ דער
פּלאַטפּאָרמ, זיך אלע זוינלע אויסגעקוקט אפּ איד, אפּ דעם
בלאָנדן שלאַנקן מיידל מיט די פּריוילעכע שטויפּערזשע
אוינג, איז ער האָט דערווען פּאַר זיך זייער אמאָליק פּאַר-
וואַרבענעט, אָדעמעט בימאָר, מיט די אונגעפּאַלענע הינט-
קעפּ, די בלאַטיקע באַזעלסע, און זי' ביידע, ארוינגעדי-
טענע, פּאַדמורזשע, האַרטיגאקעטע, זי זי' קלעבן גרינג
גראָז, באַקע איז לאַמאָן, קעדיי יטיליג דעם הינגער,
און ער האָט דערפּולט איצט אלע א שטאַרקערע,
א טיפּערע פּרייד, אז ער האָט גיט געוויסט וואָס צו
מאָן. ער וואָלט נאָר, דוכט זיך, געפּאַרן מיט איד צוואַסענ-
ארוי, אפּן ווייטן צאָפּען...

ווען דער צונג האָט זיך שוין גערירט, איז זי אינגאנצן
איז ווייטן נאָך געשטאנען אפּן פּרעפּל. זי האָט געפּאַכעט
מיט דער האַנט. די ווייבע בלאָנדע האָר זינגען איד גע-
פּאַלי אויבערן ליבטיקן פּאַנעט, זי האָט פּריוילעכע, פּונ פּילן
האַרען געלאכט און געשטויבן צו אים:

— זאָלסט אויסבאדינגט שדעבן... האָרדע... זאָלסט

אויסבאדינגט שדעבן...

איצט גייט שוין ווידער צו זומער. מע הייבט שוין אָן
זיך צונויפּפאַרן צום יאָר. די שפּאַט איז שוין אינגאנצן

גריף און איבערנעפילט מיט פרוש, דופטיקע דייכעס זונ
יונג צווייט. די זונ שטייט כאמע איבערני קאפ. מע וועט
זיכ באלד ווידער אָנהייבן באַדן. עס וועט אויפלעבן דער
האלב, ווילדער פליאזש. נאָר זי וועט האַיאָד ניט קומען. זי
איז איצט ווייט, ווייט מיט א קליינער גרופע מענטשן אפ
א צאָפּנאָינדזל, זון ס'קאָגן איצט אוואַדע שיטן א שניי און
זון זי פירט דאָרט איר וויסנשאַפטלעכע ארבעט...

ניט דערקענט...

ווי זינענ געפאָרן זאלבערדיט אין קופע. דער צוג אין פאמעלעכ געטאנגען אָדער עפישער האָט זיך אויסגעוויזן, אז ער גייט אזוי פאמעלעכ, ווייל פון אלע זיטן האָט געקלאפט-אוי געשטימט א שפארקער רעגן.

די פענעטער פונעם וואַנאָ זינענ געווען אַפּעס צו-געמאכט. בולבענדיק רעגנ-וואסער האָט געפלייצט און גע-רונען איבער די שויבן, ס'האָט אונטערגעפניפּט א ווינט. ס'איז שוין געווען אָונמדיק-טונקל. אין קופע אין גע-ווען ניט ווי געוויינלעכ, שפיל. קיינער האָט ניט גערעדט. אפּ דער אונטערשטער באַנק אין געלעג אױסגעצויגן מיטן פּאַנעם ארום א צוקורצ פילגעפאקט יודל. ער אין געלעגן מיט האלבע צוגעמאכטע אויגן, ווי ער וואָלט גע-דרעמלט. דאָס גאנצע אָנגעבראקענע פּאַנעם בין די אויערן אין באַ אים געווען פארוואקסן, נאָר די האָר זינע גען געווען סאָהנע שיטער, זיי האָבן אויסגעווען האַרט און ס'האָט פון צווישן זיי ארויסגעגלאנצט א רויטלעכע הויט.

עד הָאָם יִשׁוּעַר אִינְטֵרֶנְטֵסֶפֶט, אֵלֶּע זױלע עטױאָס
אױפֿגעפֿנט אױן צוריק צױעמאכט די אױג און געשױנג.
אם דער אױסקענדוקער באַנק אױן אָנגעױפֿארט אַם א
פֿאק מיט זאכט געזעט א יוגער באַכער. פֿונעם שלעכט
צױפֿגעבונדענעם פֿאק הָאָם זױ ארויסגעזען א קיש און
ערױע קױטלעכ, א צױמער־הױמע קאַלדרע און נאָך זאכט.
בא דער זױט אױן געשטאנען א גרויסער הילצענער טשע,
מאָדאָן. פֿונ די זאכט אױן קאַזױק געזען, און דער רוט
לעכער באַכער פֿאַרט ערגעץ אַם ארבעט אױן א פֿרעמד
אָרט. עד הָאָם זױס אֵלֶּע זױלע אױסגעצױגט און צוריק אױפֿ
געזעט, ארויסגעקױט אױן פֿעזער. נאָך אױבערן פֿענע
טעד הָאָם אֵלֶּע געטױטט דער רעג אױן מע הָאָם קומט
זױ נאָרױטט זױט געזען. עד הָאָם זױס דעמלט צוריק
אױעקגעזעט אױן זױס אױסגעקױט, זױ עד זױלעט געזױט
מיט עמעג פֿארפֿירן א דױר.

אױן זאָאָן, און מע רעדט, באַמערקט מען נאָך זױס,
זױ ס'לױסט דורכ די צױט, מע פֿאַרנעכט אָן דער שטאַט,
זױס מע הָאָם אױבערגעלאָזט הימער זױס אױן מע טראכט
זױניקער וועגן דעם אָרט, וועגן מע פֿאַרט. ס'אױן גרױס
גער. נאָך אֵלֶּע הָאָבן געשױנג.

אם דער אױבערשטער באַנק אױסקעגט אױן אַם א וועט
פֿאַרשפֿרױטן לבלעב געלעגט א יונג מידל. זױ הָאָם די
גאנצע צױט עפעס געלױענט. אױס הָאָם זױס דאָפֿקע גע
זױלעט אָנױבן דױרן מיט איר, עפֿשער אױן זױ פֿונ דאָרט,

וזהו ער פאָרט, זי פאָרט עפּשעד איינ אהוי, ער וועט
נאָך מעלעב קאָנען זיין בא איר אפ קווארטיר. ס'ארא
בלאָנדע זי איז, האָט ער א טראכט געטאָן. געוואָלט עפעס
א פרעג טאָן בא איר, נאָך ער האָט זיין זיט געקאָנט
כאשליסן.

נאָך שווינג מער האָט ער זיט געקאָנט. ער האָט זיין
דעמלט געווענדט צו דעם אלטן.

— וויפל קאָן זיין איצט דער זינגער? — האָט ער א
א פרעג געטאָן.

דער אלטער האָט עכוּמאָס ברייטער געעפנט די אויגן
און זיי צודיק צווייפונעמיגע.

— ווען ב'וואָל באדמאָנג א זינגער, — האָט ער, אונט
טערהוסטנדיק, פאמעלעב זיין אָפּגערוּפּט, זיט אומקוקנדיק
זיט צו דעם, ווער ס'פרעגט אים, — וואָלט איך אים מיט
זיך איך וואונאָג סטוויי זיט ביזנענעמען...

דער באַכער האָט א שטייבל געמאָן. ער האָט דאָס
געוואָלט אָנעמען פאר א ווייץ. איך א זיבלע אדום האָט ער
ווידער זיין געווענדט צו דעם אלטן:

— איר פאָרט וועט?

— וואָס פאר איינעם איך וועט... איך פאר אונדערן
נאָענט... — האָט דער אלטער ווידער, זיט א קוק געבן.
דיק אפן באַכער, בייזלעב געענעמפערט.

איצט איך פאר אים קלאָר געוואָרן, און דער אלטער
וויל מיט אים זיט דידן. עס האָט אים נאָך געארט, צו

דאָס מיידל, וואָס ליגט אין דער הייב אפּן באַנק, האָט
עס געהערט. ער וועט שוין איצט מיט דעם מיידל זיכער
אויב נישט דוידט...

ער האָט זיב אויסגעצויגן, אָנגעשפּאַרט זיב אפּ דעם
פּאָק מיט זאבן און געפּרונט דוידט מיט זיב אליין.

נעכטן איז דער זעלבער ציבט איז ער נאָך געווען אין
דער ליבטיקער און מומלדיקער שטאָט. זיי האָבן אלע
אָנגעפּילט דעם יעטערדיגן זאל. עס האָט געשפּילט
מוזיק, און עס האָבן געצוימערט די יוובן. ס'איז געווען
דער געזעטונגאָונג. מיט האָט זיב געזענט מיט די כאָ
ווירטן, וואָס האָבן צוזאמען געענדיקט דעם סערוציונישן
סעמינאָר. נעכטן זיינען זיי נאָך געווען אלע צוזאמען,
און איצט איז ער און וואָס, און פּיב אלעמען, זיי
פּאַרן איצט אלע איבער פּאַרטידענע וועגן, און פּאַרטידענע
דענע יעטע און יעטעלעט... ערנעז ווייב פּונ יענער זיב
דיעפּער און פּאַרטידענע די גרויסע ליבטיקע שטאָט... ער
פּאַרט איצט איינער אליין און א שטעטל, ווי ער איז נאָך
קיינמאָל אין לעבן נישט געווען, נישט געהערט וועגן דעם.
דאָרט וועט ער דארפן זיב באַזעצן, ארבעטן אין דעם
גאָאָפּלעפּונג שפּיטאָל. און ער פּרוּווט זיב פּאַרשטעלן,
ווי זעט עס אויב, דאָס שטעטל, ווידוי ער פּאַרט, ער
וואָלט שוין זיכער וועלן אָנקומען אהין.

דער רעגן האָט שוין געהאט קומאט ווי אופּגעהערט,
און דער ציב איז, דאבט זיב, איז עק שזעלער. אין קופּע

אין נאָכ אלץ געווען שמיל, עם האָט זיך גאָר געהערט, ווי
ס'האָבן געקלאַפּט שויערע טראַפּנס איבערן פענצטער...
מיטאמאָל האָט זיך אָפּן דער אייבערשטער כאַנק עם-
וואָס אראָפּגעבויגן דאָס יונגע בלאַנדע מיידל. די האָר זיגן
גען איר געפאלן איבער די אויגן, זי האָט זי מוט און
האַנט פאַרהויבן און זיך אויסגעדרויט צום דריטלעכן יאָט:
— איר האָט, דאָס זיך, פרויע א זיילע געדענט
דעם זיגער...

ער האָט זיך א כאַפ געטאָן. אפ דעם האָט ער זיך
ניש געדיכט. עם האָט אים אויסגעזען עפעס פאָרע, וואָס
זי האָט זיך און זייער דערמאָנט וועגן דעם.
— יאָ, האָט ער זיך אויפגעזעט, — ס'האָט גע-
מיינט... ס'איז און לאנגוועליק...
דאָס מיידל האָט א קיך געטאָן אפן קליינעם האַנט
זיגערל.

— איצט איז פונקט זיכט...
— ערשט זיכט? — האָט ער פארבידעט איבערגע-
פרענט, ווי ער האָלט זיך געדיכט אפ א כאַפ מער.
— נן, יאָ. ס'איז פונקט, וועל ס'איז כמאדעדיק... איר
פאָרט וועט?
— וועטלעכט... קיין טאָקמאק...

— א, קיין טאָקמאק... איך קאָן אונט איבערגעבן א
גרום, — האָט זי זיך אויפגעזעט און אראָפּגעלאָזט די פיס.
פאר דער נאנצער צייט האָט דער אלטער זיך צום ערשט

מאל איינערדייט, א קוק געטאן אס איר איז זיך ביי אים
געקומען.

— איר זעט פון טאקסאק? — האָט דער יאָנגער זון
דערפֿונט מיט דעם טיילטס באַזוכערעם. — איר פֿאָרט
אויס אָהן?

— נישט. איר פון זיך פון דאָס איי פֿאָרט זיך אָהן.
פֿאָרט איר פון זיך פֿאָרט דאָס.

— זאָגט פֿון, — זאָגט דער יאָנגער זון איינערדייט, —
זאָגט איר דאָס פֿאָרט א שטענדיק?

— טאקסאק? — פֿאָרט דאָס טיילטס איינערדייט איי
פֿאָרט פֿאָרט. — איר זעט א פֿון א פֿון שטענדיק...
דער פֿאָרט פֿאָרט איי דער זון אס איר פֿאָרט פֿאָרט
פֿאָרט זיך איינערדייט.

— זי איז פֿון זאָגט?
— איר זעט פֿון פֿאָרט פֿון זאָגט... פֿאָרט א זון א זון
דערפֿונט פֿון פֿאָרט, א פֿון פֿון... פֿאָרט...
— איר זעט... פֿאָרט... פֿאָרט דער פֿאָרט זיך זיך
פֿאָרט א פֿון פֿון פֿון.

— דאָרט איז פֿון זאָגט פֿון פֿון?
— פֿאָרט פֿון א פֿון, פֿאָרט פֿון פֿון זיך זיך
פֿאָרט פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון
דער...

— איר זעט... פֿאָרט... פֿאָרט פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון
זיך זיך א פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון פֿון

— אונ יונג? ..

דאָס מיידל האָט זיך ארױפגעלאָזט אפּ דער אונטער־
שטער באַנק. זי האָט זיך געזעצט לעבן דעם יאָם אונ,
אן אויפגעלעבטע, ווי זי זאָל זיך אינגאנצן פארליבט אין
דעם דאָזיקן שטעטל, אָנגעהויבן פארבאפּט צו דערצײלן.
דער אלטער איז אלע געלעבן. ער האָט פאר דער
נאנצער צײַט זיך אפילו קײן איין פּאַרל ניט אויפגעקוקט
אפּן יאָם. ער האָט פיר דער זײַט פירט ביזלעכע אונגן גע-
קוקט אפּ דעם מיידל, ווי ער זאָלט זיך געקליבן אויפּ-
זיידלען זי.

אפּ דער ערשטער טאָג איז דאָס מיידל ארױפּ.
דאָס איז פארן יאָם געזען אינגאנצן אויסגעריכט. ער האָט
געמױנט, ער איז אפילו זיכער געזען, אז זי פּאַרט זײַט
טער, א סאך וועטער פיר אױם.
קײנער איז אין קױפּע ניט ארױפּ. איר אָרט איז פאַר-
בלױבן לײדיק.

ווען דער צײַג איז ווידער אוועק, האָט דער אלטער
זיך מיטאמטל אויפגעזעט אפּן באַנק, זיך אויסגעדרױט
צײַט יאָם.

— זי איז שױן ארױפּ, — האָט ער זיך שווער פאַר-
הוסט, — ב'האָט פּענס מענטשן, וואָס דאָסן פארטענינג
פונ זאָגן לײַגן. אַנקוקן קאָגן אױך זיך ניט... זעט אַקאָרדשט,
צו זי האָט כּא אונט פּאַרנישט ניט צוגעשלאָפּט, — האָט ער
זיך אויסגעקוקט אפּ זײַנע זאכטן, — איר גלײַק, וואָס זי איז

ארץ... בא אונדז אינ טאקמאק איז זי געווענ... — איז ער
געוואָרן אופגעבראכט, — זי וועט אייב אָנדערצוילג עלעק
ברע... קלוב... טאָסייע... פארוואָס זאָל א מענטש גלאט
וועלן יענעם נארן, — האָט ער זיב ווידער שווער
פארהוסט, — איב קאָן דאָס ניט פארלערן, ס'איז אַ מערניט
איר גליק, ב'האָב געמיינט, אז זי גייט נאָכ ניט
ארץ...

דער יאב האָט איב אָנגעקוקט. ער האָט ניט פארשטאָ
גען, וואָס ער רעדט. ער האָט געוואָלט עפעס זאָגן, נאָר
דער אלטער האָט ניט געלאָזט.

— זי מיינט, ס'איז איר קינען, צי דייערפראָפערטראָוס...
עלעקטרע... איב טאקמאק האָט אפן לעבן קיינמאל
ניט געברענגט קיינ עלעקטרע, איז ס'וועט קיינמאל ניט
ברענענ... וואָס איז טאקמאק?.. וואָס קאָנט איר בא אונדז
קריגן, אויפער בלאַמע? — האָט ער איבערגעכאפט דעם
אַמע. פאראן מאָדנע מענטשן אפ דער וועלט... ב'האָב
פרייט מענטשן, וואָס האָבן פארנעניגט פונ זאָגן לינג אָנ.
קוק קאָן איב זיי ניט, — האָט ער זיב שווער פארהוסט. —
איר גליק, וואָס זי איז ארץ... א טעאטער האָט זי איב
צוגעטראכט... ווי קומט צו אינדז טעאטער? טאקמאק דע
ריקער דארפ האָבן טעאטער, אז אפילע קיינ רעכטער פעלד.
טער איז האָרט ניטאָ... וואָס, א רעכטער פעלדשער וועט
פאָרן צו אונדז?.. — האָט ער זיב ווידער פארהוסט אונ
געכאפט פארן הארצן.

דער יאט האָט זיך שוין געהאט איבערגעזעצט פֿון
אײַן אָרט אפֿן צווייטן. ער האָט נישט פֿארשטאנען דעם
אלטן, ער האָט אים געוואָלט עפעס זאָגן, נאָך דער אל-
טער האָט אלץ אױפֿגעדענט גערעדט:

— איך קאָן נישט פֿארטרעגן, אז א מענטש זאָגט ליגן...
וואָס דארפֿט איר, לױטן וואָקואל וועט איר דערקענען די
גאנצע שטאָט. וואָס, ס'איז א וואָקואל? עפעס א היל-
צערגע כאלופע, פינגער, כווישע. וואָס דארפֿט האָבן
טאָקמאק? אָט אזוי זעט האָרפֿן אלץ אויס, זינט איך
געדענק זי, אונדערשט וועט זי שוין קײנמאָל נישט זײַן.
זי ליגט מיר שוין גוט אױן די בײנער, — פֿון אױפֿגעדענט
קײט האָט ער זיך נאָך מערער פֿארהויט.

דעם יאט האָט ארומגענומען עפעס א ימאָדנער געפֿיל.
ער האָט אַלײַן נישט געוואָלט, פֿון וואָס ס'האָט זיך גענומען,
צו פֿון דעם, וואָס ער פֿאַרפֿ איז אזא פֿארוואָרפֿן שטעמל,
אָדער ס'האָט אים געהאַנגען אפֿ דעם מײדל, וואָס האָט
גאָר, אפֿאַעם, כוויזעק געמאַכט פֿון אים.
— מײלע, האָט ער זיך געטראַכט, — מ'האָט אויס-
געטריקט גרעסערע בלאָטעס.

דער אלטער האָט אלץ געהויבט. דער הויכט האָט אים
אוועקגעלייגט אפֿ דער באַנק. ער האָט נאָך עפעס געבור-
טשעט, ווי ער וואָלט געזיידלט דאָס מײדל, אונד גאַכדעם
אָנגעהויבן אײַנדרעמלען.

דער צוג האָט זיך האַטמיק געטרעגן, אונטערגעוויגט

דעם וואנאָן אָט דעכסט, אָט לינקס. דער דעגן האָט שוין
אינגאנצן געהאט אופגעהערט.

הינטערן פענצער האָט געשניט דער ווינט.

באנאכט האָט דער קאָדוקמאָר מיט א צעצויגענעם
געשרי זיי אײַגעוועקט. דער צוג האָט געהאט פארקלע,
נערט דעם גאנץ אייז זיב דערנעגמערט צו א סמאנציע.
אנטקעגן האָט א בליאסקע געמאָן עלעקטרישע שינג. צעט,
דליקער מאַטאָווע לאַמפן האָבן זיב איבערגעגאַסן איינע
איז די אינדערע, עס האָט זיב ארבעטשניטן א שיינער,
נבער וואַקואל, א הויכער מיט גרויסע ליכטיקע פענצער.
— שטייט אײַ, ס'איז שוין טאַקמאק, — האָט דער באַ-
כער אונטערגעעלט, צונויפשמודענדיק די אייגן אנטקעגן די פעק-
לעב, נג, קומט, — האָט ער זיב געלאָזט צום ארויס-
גאנג.

— שטייט, ווױהי! לויפט איר, — האָט דער אלטער
אויסגעשרוען, צונויפשמודענדיק די אייגן אנטקעגן דער
העלער עלעקטרישער שינג, וואָס האָט געטלאָנגן אהער פונ
פעראַ, — ס'איז גיט טאַקמאק... וואָס האָט ער אונדז אופ,
געוועקט... ס'איז גיט אינדער כמא ציע...
דער יאט האָט זיב א וואָרש געמאָן צום פענצער,
ארום וואַקואל האָט געפליעט מיט עלעקטרישער שינג. ער
געצ האָט דאָ געטפילט מיוק.

— ס'איז טאַקמאק, — האָט דער יאט אויסגעשרוען,
גיט א קוק, — האָט ער אים געוויזן אפן אופשריפט.

— ס'קאָן ניט זיין, — איז דער אלטער געוואָרן ביין, —
וואָס דרייט איר מיר א קאָפּ, — ער האָט ארויסגעקוקט
דורכן באלויבטעם פענעטער אפן וואָקואַל, אפן אַרום,
אונד וויטער ארום די בערג, אפן שטעטל, וואָס האָט גע-
פינקלט מיט עלעקטרישע פּוּערג.

— ס'איז ניט אנדער בלאַנציע... א מאַשיל. ווי קומט
עס, — איז ער געווען אלע ביין... — ווארט... — האָט ער,
פארהוסטנדיק זיך, געשידענע, געפרוּווט אָפּהאלטן דעם יאָט,
נאָך דער יאָט האָט אַינזעריג געשאפּט די זאכן,
זיך געלאָזט זיין. מיטאמאָל האָט ער זיך אָפּגעשטעלט.
— וואָס מיר, — האָט ער א פּדענ געמאָן, ווי ס'וואָלט
איט עפעס געקומען מיטאמאָל אפן געדאנק, — איר זעט
שוין לאנג פּונדאנען?..

— וואָס די באַסקעטינג, — האָט דער אלטער ביין זיך
א וואָרפ געמאָן. — און אז איך בין דאָ א פּאָר יאָר ניט
געווען, מיינט איר, וועל איך ניט דערקענען דעם העק?..
דער יאָט האָט זיך באלד אויסגעדרויט, ניט געהערט
מער, וואָס דער אלטער האָט איט נאָנגעשידענע און איז
ארויס פּון וואַגאָן.

אפ דער פּלאַטפאָרמע איז געווען מיטלדיק. עס האָט גע-
שפּילט מוזיק. מע האָט באַנענגט א מאַסקווער מעאטער,
וואָס איז געקומען אפ גאָטפּאָל.

ווען דער צווייטע האָט זיך שוין גענומען דירן, האָט זיך
בא דער וואַגאָן מיר באַזיין דער אלטער. דער קאַטרוקטאָר

האם געשלעפט זינע זאכן, געשרייען צו אים און אונטער=
געשטופט. א צעמומלער, שיר גיט אומפאלנדיק, האט
דער אלטער גאָט באוויזן אראָפּשפּרינגען. ער איז א ווילע
גאָנגעלאָפּן דעם צוג, געזיגלט דעם קאָנדוקטאָר. גאָכדעם
איז ער א מידער, א פארסאפעטער געבליבן שטויב אפ
דער ליכטיקער פלאטפארמע און זיך ארומגעקוקט, לוי ער
האַלט גיט געוואקסט, ווי ער געפינט זיך...

взр 30 коп.

МАССОВАЯ БИБЛИОТЕКА

ВОЛНОВАЯ

ЛЕСОМ В МОРЯ

Изд-во «Знание», Москва, Староинженерный пер., 1